

[Indenrigs- og boligministeren.]

skal beskæftige sig med det lovforslag, som det er pålagt rigsdagen at gennemføre i denne rigsdagssamling, nemlig om økonomisk udligning mellem hovedstadskommunerne, vil det ærede medlem kunne beskæftige sig med kommunalpolitikken.

Løvrigt vil jeg så igen takke de ærede medlemmer for deres tilslutning til forslagene om forlængelse af lovene.

Ingvar Dahl: Jeg vil gerne have lov til at gøre et par enkelte bemærkninger til den højtærede indenrigs- og boligminister og derunder først og fremmest gøre opmærksom på, at til de almindelige administrationsudgifter hører efter min opfattelse ikke vedligeholdelsesudgifter. Vedligeholdelsesudgifter er noget andet end udgifter til trappevask, og hvad der ellers lægger beslag på arbejdskraft i en ejendom, og det er ikke det, som man i al almindelighed betegner som administrationsudgifter.

Spørgsmålet om vedligeholdelse af, lad mig sige, den helt gamle boligmasse og den boligmasse, der blev bygget i perioden fra 1925 op til besættelsen 1940, ligger højst forskelligt. Det gælder ikke alene med hensyn til de rent private ejere af udlejningsejendomme, men det gælder naturligvis også de sociale boligselskaber. Det er et af de steder, hvor der kan spares i en tid, hvor det kniber med økonomien. Jeg nævnte før, at det var ikke den vej, man tilstræbte at gå, man tilstræbte vedligeholdelse i samme udstrækning som før krigen, før besættelsestiden, men at man af økonomiske grunde ikke helt har kunnet overholde dette. Det er jo rigtigt, at en del af de private grundejere — der er måske også mange af dem, men de har i hvert fald ikke gennem Københavns grundejerforening eller på anden måde ladet høre fra sig — har overholdt deres forpligtelser også i den retning i tiden fra 1940 til nu. Men der er en række grundejere, ikke alene her i byen, men over hele landet, som har ladet vedligeholdelsesforpligtelsen gå over på lejerne, som ikke alene har undladt det, vi normalt kalder indvendig vedligeholdelse, men også i høj grad har forsømt den udvendige vedligeholdelse. Når der derfor i al almindelighed er tale om grundejere og boligselskaber, burde den højtærede indenrigs- og boligminister i hvert fald have forudskikket den bemærkning, at for så vidt de på lige linie opfyldte deres kontraktmæssige forpligtelser, ville de være ens stillet for det byggeris vedkommende, der er foregået indtil 1939.

Hvad Socialt Boligbyggeri angår, vil jeg gerne sige, at det forekommer mig, at i stedet for at gøre disse mange tal op her fra folketingets talerstol, havde det været mere rimeligt, om den højtærede indenrigs- og boligminister havde taget en drøftelse med Socialt Boligbyggeri på grundlag af de talstørrelser, der her blev nævnt. Den fremgangsmåde, den højtærede minister har anvendt, er ikke rimelig.

Med hensyn til § 37 hævder ministeren, at den er blevet overtrådt gennem 17 år, og at det ikke kan fortsætte. Det er da i hvert fald en urimelig fremgangsmåde, at man ikke underretter boligselskabet om, at man ikke agter at godkende den fortolkning af § 37, som hidtil er blevet fulgt, forinden man på en så drastisk måde, som den højtærede minister har gjort, skaber uro om selskabet Socialt Boligbyggeri.

Jeg skulle gerne have set nærmere på spørgsmålet om ejendomskomplekserne, og i hvilken udstrækning det vil være muligt for Socialt Boligbyggeri at klare sig gennem en periode på det ene eller det andet åremål med den nuværende husleje som grundlag. Jeg gjorde i de bemærkninger, jeg fremsatte, første gang jeg havde ordet, opmærksom på, at det ville være muligt for boligselskabet for de enkelte afdelingers vedkommende at spare på reparationskontoen.

Der er talt om en fuldkommen adskillelse af de 22 afdelinger. Jeg tror, at den højtærede indenrigs- og boligminister vil opdage, inden han er blevet altfor gammel i sit embede, at det ikke er en fremgangsmåde, der lader sig praktisere, når man samler de 22 afdelinger indenfor Socialt Boligbyggeri indenfor hovedforeningen.

Endelig er der spørgsmålet om Fælledgaarden — og det er jo ikke alene Fælledgaarden, det drejer sig om, men det gælder så godt som alle ejendomme, at de ikke i regnskabet står opført til den værdi, de i virkeligheden har; den værdi, som de normalt vurderes til, er jo ikke ejendommens pris i handel ogandel.

Spørgsmålet om underskud i en række afdelinger har jeg for så vidt besvaret og skal kun føje til, at det er jo rigtigt, at hvis boligbyggeriet pludselig standsede, ville projekteringen naturligvis give tab, hvis den var foretaget på foranledning af dette selskab alene. Men Socialt Boligbyggeri foretager også projektering på foranledning f. eks. af Københavns kommune — det gælder i høj grad byggeriet ved Bellahøj —, og det er vel sådan med enhver forretning, at hvis dens virkeområde pludselig indskrænkes